

Arrest

nr. 86 107 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 21 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B van 22 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd op de volgende data aangevuld 31 maart 2009, 2 november 2009, 17 februari 2010, 2 juni 2010, 7 juli 2010 en 18 oktober 2010.

Op 4 november 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene kwam op 16.11.2005 in België aan en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.10.2008. De duur van de asielprocedure, met name 2 jaar en 11 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene komt niet in aanmerking voor regularisatie op basis van lange asielprocedure aangezien hij niet aan de vooropgestelde 4 jaar komt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beroept zich, met behulp van het typeformulier, op het criterium 2.7 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene is hier echter geen 5 jaar, heeft geen schoolgaande kinderen en toont dit ook niet aan.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, schoolattesten en getuigenverklaringen voorlegt en aantoonst dat hij een opleiding hulpmecanici personenwagens volgt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene verklaart dat hij als minderjarige België is binnengekomen en zegt dat dit een prangend humanitaire situatie is. Betrokkene werd echter door onze diensten en door een voogd opgevangen sinds zijn aankomst. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom dit een prangende humanitaire situatie zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te tonen.”

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk het feit dat zijn broer en neef in België wonen, dat zijn broer zou instaan voor betrokkenes onderhoud, en dat hij studeert aan het Leonardo Lyceum, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art.9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten te gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat betreft het feit dat zijn broer en zijn neef in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie vormt. Wat betreft het feit dat betrokkenes broer voor betrokkenes onderhoud zorgt, kan gesteld worden dat betrokkene dit niet aantoonst. Betrokkene voegt weliswaar loonfiches toe van zijn broer ; deze tonen echter niet aan dat betrokkene ook ten laste is van zijn broer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Het gegeven dat betrokkene studies volgt, is geen grond tot regularisatie en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”

In uitvoering van de beslissing van 4 november 2010 wordt op 22 november 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.10.2008.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.10.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”

2. Onderzoek van het beroep

Waar de verzoekende partij in haar middel argumenteert dat:

“1A.

Schending van de regularisatieinstructie d.d. 19 juli 2009 - schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van een administratieve bestuurshandeling (materiële motivering) - schending van artikelen 2, 3 en 4.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de duur van de asielprocedure die in hoofde van verzoeker twee jaar en elf maanden heeft geduurd, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Er wordt gesteld dat verzoeker niet komt aan de vooropgestelde termijn van vier jaar.

Verzoeker is van mening dat er in zijn situatie geen rekening moet gehouden worden met de vooropgestelde termijn van vier jaar doch wel met een vooropgestelde termijn van drie jaar die geldig is voor gezinnen met schoolgaande kinderen (punt 1.1. van de instructie).

Bij het opstellen van de regularisatiecriteria is de bevoegde staatssecretaris voor een aantal criteria uitgegaan van de integratie in België, waarbij er voor gezinnen met schoolgaande kinderen vanuit gegaan wordt dat er een snellere integratie is dan bij gezinnen zonder schoolgaande kinderen of bij alleenstaanden. Dit blijkt uit volgende criteria :

Punt 1.1. van de regularisatiecriteria maakt een onderscheid om in aanmerking te komen voor een regularisatie voor gezinnen met schoolgaande kinderen waarvoor een asielprocedure van 3 jaar volstaat en voor alleenstaanden en andere gezinnen waarvoor een asielprocedure van 4 jaar nodig is.

Criterium 1.2. voorziet voor gezinnen met schoolgaande kinderen een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar en voor alleenstaande en andere gezinnen een procedure van 5 jaar, met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure.

Punt 2.7.: gezinnen met schoolgaande kinderen van wie de asielprocedure meer dan één jaar heeft geduurd.

Verzoeker is zelf als kind naar België gekomen op de leeftijd van 15 jaar en hij heeft tot de leeftijd van 18 jaar steeds schoolgaande geweest, dus gedurende een periode van 2 jaar en één maand. Bovendien is verzoeker nog steeds schoolgaande en verbleef hij op het ogenblik van de beslissing gedurende vijf jaar in België behoudens een aantal dagen. Op het ogenblik van ontvangst van de bestreden beslissing verbleef verzoeker in alle geval gedurende vijf jaar in België.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de instructies door de Raad van State vernietigd werden maar dat de staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid zijn discretionaire bevoegdheid in verband met de instructie kan blijven toepassen.

Verzoeker is als student tot op heden in alle geval voldoende geïntegreerd om aan de criteria aangaande de integratie te voldoen.

1B.

Verzoeker heeft ook de actualisatie van zijn regularisatie gevraagd op grond van zijn prangende humanitaire situatie.

In de instructies worden zes prangende humanitaire situaties opgesomd en er wordt aan toegevoegd dat de Minister of zijn gemachtigde de discretionaire macht bezit om andere gevallen te beschouwen als een prangende humanitaire situatie. Er worden in de instructies twee voorbeelden opgesomd waaronder: personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is.

Verzoeker is van mening dat hij onder deze categorie van prangende humanitaire situaties valt. Verzoeker heeft geen concrete band meer met zijn land van herkomst, het grootste deel van zijn familierelaties hebben het land van herkomst verlaten en zijn broer, neef en oom verblijven in België,

met zijn vader heeft hij enkel nog summiere contacten en zijn vader heeft een relatie met een nieuwe partner met wie verzoeker geen binding heeft.

Anderzijds is verzoeker in België studerende en wenst hij zijn opleiding te beëindigen en een diploma te behalen.

2.

Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling (materiële formulering) - schending van artikelen 2, 3 en 4.

Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing van 4.11.2010 op de tweede bladzijde, eerste paragraaf wordt gesteld dat er uit de aanvraag artikel 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Er wordt gesteld dat de regularisatieaanvraag enkel bij de Burgemeester van de woonplaats waar hij in België verblijft kan ingediend worden wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker begrijpt deze motivering niet.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag gedaan op 19.11.2008 en hij heeft, conform de instructie van 19 juli 2009 een actualisatie gedaan die aangetekend verzonden werd op 6.11.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit is uitdrukkelijk voorzien in de instructie als volgt : "Indien een aanvraag voor een machtiging tot verblijf reeds werd ingediend, in toepassing van het oude artikel 9, derde lid of 9bis en er door de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing werd genomen in dit kader, of indien de regularisatiekandidaat reeds beschikt over een tijdelijke verblijfstitel die afgegeven werd op basis van artikel 9bis moet er geen nieuwe aanvraag worden ingediend. Men moet enkel de hangende aanvraag actualiseren."

Verzoeker heeft zijn oorspronkelijke aanvraag tijdens de regularisatiecampagne van 15.10.2009 tot 15.12.2009 geactualiseerd.

De motivering op de tweede bladzijde, eerste paragraaf dat er onduidelijkheid is over elementen die eventueel bij de ontvankelijkheid dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen, dienen niet terzake. Door het feit dat verzoeker een actualisatie heeft gedaan gedurende de regularisatieperiode maakt de aanvraag ontvankelijk."

blijkt dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisseren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

De artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij stelt dat "Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing van 4.11.2010 op de tweede bladzijde, eerste paragraaf wordt gesteld dat er uit de aanvraag artikel 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid dan wel bij de gegrondheid

van het verzoek horen (...)Verzoeker begrijpt deze motivering niet.”, heeft haar betoog betrekking op een overtollig motief van de eerste bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd en deze elementen werden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag beantwoord.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voorts dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat

“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Wat betreft de bijgevoegde stukken merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES